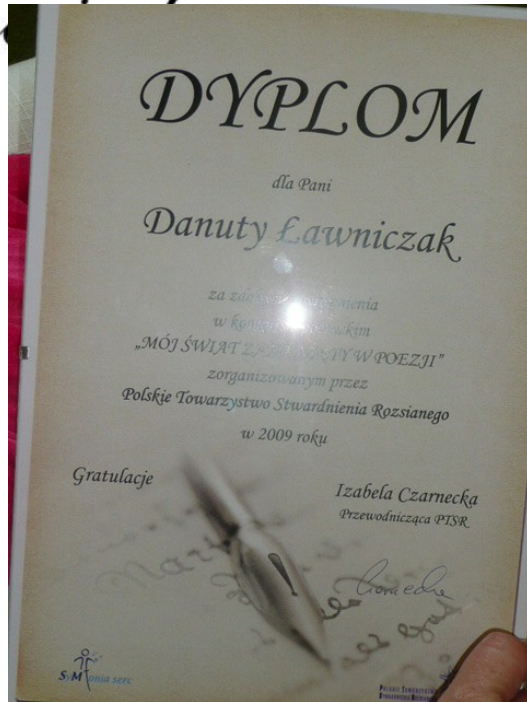

*Moje odkrycie
to moja poezja*

Moje o dkr yci e - to moja poe zja

Żyjemy, nie zastanawiamy się...

Kończymy szkoły, licea, uczelnie.

Pracujemy. Kochamy. Zakładamy rodziny.

Rodzina jest najważniejsza - mówimy i dalej pracujemy

Teraz już nie tylko dla siebie, teraz też dla rodziny.

Ona to nasz świat, życie, cel, słońce, energia, radość.

Gonimy, by skleić to wszystko rodzinnym szczęściem,

Zastanawiamy się już jakby częściej,

Lecz wciąż za mało myślimy o sobie.

Coś w nas tkwi.

Chcielibyśmy zrobić coś, czego nie robimy.

Odkładamy na potem, na ten spokojniejszy czas....

Któż z nas nie jechał kiedykolwiek takim szybkobieżnym pociągiem życia? Trasy długie, trasy krótkie. Trudno wysiąść na niezaplanowanej stacji, tylko dlatego, że nam się podoba. Tak zwyczajnie zrobić przerwę w podróży - pospacerować, zwiedzić inne rejony życia. Słyszeliśmy, że takie są. Niektóre widzieliśmy jako kuszące znikające obrazy rozmazane w przymusowym pedzie.

Jedziemy dalej i ... dalej nie zastanawiamy się. Nie zauważamy nawet, że lokomotywa coraz marniejsza. Mamy przecież ważny cel, kiedyś wrócimy, przystaniemy, wyremontujemy, potem, potem - w ten to spokojniejszy czas. Doładujemy nogom siłę, głowie pomysłów, oczom iskier. Zwiedzimy galerie, namalujemy obraz, przeczytamy bibliotekę, zanurzymy się w poezji. Spełnimy marzenia.

Taki pociąg wiozł mnie przez sporo lat mojego życia, byłem w nim szczęśliwa, współpasażerowie potrafili dowartościować, dostarczyć mniej lub bardziej radosnych przeżyć, a niekiedy i trudnych wyzwań.

Nikt nie wie skąd "to" mogło przyjść i dlaczego.

Nie nagle, nie z wyraźnego rozkazu, lecz stopniowo i znikąd rozsiały się we mnie ziarna takiego zmęczenia, że zaczęłam wypatrywać przystanku. I to nie zwykłego przystanku, jakich wiele, lecz rozległej przystani. Wysiadłam, musiałam
wysiąść.

Dobrze, że nie zgubiłam w tym zamieszaniu męża, dzieci....

Inni współpasażerowie jednak pogubili się, moje problemy mogły ich przestraszyć, mnie przestraszyły tylko na chwilę. Chwila ta trwała kilką lat. Trzeba było przewartościować widoki za oknem. Niektóre horyzonty oddalić, inne przybliżyć. Nie każdego dnia wystarczało wyobraźni czy cierpliwości. Głowa przepełniona koniecznością ciągłych wyborów nie obiecujących niczego na pewno - dawała wyraz swego buntu w sposób coraz bardziej nieznośny i widoczny. Były więc i opadające ręce, i nie chodzące nogi, i niecierpliwie myśli...

Pomagać miały książki, poradniki, porady, rady...

A tak naprawdę pomogło dopiero przebudzenie marzeń drzemiących we mnie od dzieciństwa. Pamiętam, ilekroć w szkole miałam uczyć się wiersza na pamięć, zawsze kusilo mnie wymyślanie go po swojemu. Od zawsze potrafiłam zrymować życzenia na wszystkie nadarzające okazje. To było niezłe ćwiczenie w szukaniu wartości słowa, gdyż zawsze starałam się, by wierszydło odnosiło się do konkretnego adresata, a nie takie tam ogólne serdeczności. To rymowanie, jako i ja, dojrzywało, idąc ze mną poprzez wznieślenia i upadki młodościowych uczuć, stało się już za bardzo zbuntowane i niesforne. Więc w moim bagażu podróznym, spakowanym na wiele lat do owego pociągu życia - zabawy w poezję nie było.

Dopiero, gdy wysiadłam...Gdy musiałam wysiąść...

Dopiero wtedy - po przewartościowaniu tych widoków...

Dopiero wtedy :

...dokonałam odkrycia, nie na miarę Nobla wprawdzie, lecz na miarę mojego życia...

Zacęłam ubierać w esencjonalne słowa natłok rozbieganych, męczących umysł myśli, słowa te były jeszcze w sercu, jeszcze nie spisane na kartce - a ja już odczuwałam ulgę i wyciszenie emocji. A gdy znalazły się na kartce, gdzieś w szufladzie, natręctwa były już wyraźne poza mną.

Jakże doskonała terapia, autoterapia - pomyślałam.

I to jest to moje odkrycie !

I to jest ta moja poezja !

Ucieczka

Uciekam przed pościgiem

pytań

i komplementów:

taka ładna,

taka młoda,

taka chora ...

Pomyłka

Poszłam do parku

popatrzeć na zieleń

A zobaczyłam

jak inni mijają

nawet puste ławki...

Modlitwa ciszy

Przeczulona podniosłość chwili,

Wypracowanej

Gdy wszystkie głosy natrętne

Przekute w obojętność,

Myśli przeźrocyste już i nieobecne,

Ostre obrazy rozmyte mgły tiulem

W płótna ścian białych szerokie i długie

Bez konkretnego wymiaru...

Tej drogi do nieba aniołom posłanym

Zbędnym oddechem

Nie marnuj.

*Moje odkrycie
to moja poezja !*

Taka oto historyjka

Kiedyś dawno, jak pamiętam

Była księga wciąż zamknięta

Jej okładka - skora gładka

Zamykała piękne wnętrze

Szyfrem tylko sobie znanym

Może tam już były wiersze?

Mija czas

Dzieją się dzieje

Skora marszczy się, starzeje

Od okładki bardziej cenne

To co w środku

Co ma być niechaj już będzie

Dobrze robi starej księdze

Szelest kartek dotykanych

I ten zachwyty wyczytany

W międzywierszach...

Tak zrodziła się p o e z j a...

Zazdrość

Nie zazdroszczę tej młodej kobiecie,
jadącej pięknym samochodem,
co go ma od wczoraj,
najwidoczniej żyć nie mogąc
bez niego.

Ale zazdrość rozdziera mi duszę,
jak widzę z parasolką w deszczu,
kochaneczkę starą
gdy - niewspółcześnie - goni po bruku
gołębie...

z pamiętnika

Głowa aż boli
nie mogąc udźwignąć
ciężaru pomysłów
doskonałych...
W przepełnieniu
najdelikatniejsze odpadają...
A to one mogły być słodyczą
należną
w przewlekłej goryczy
umęczenia...

Jedynym ratunkiem wtedy - uśmiech
pierwszy - wymuszony
przyjaznym rozkazem
drugi - serdeczny i rozmnożony
otwarcie dusz jednakich
przy stole kanciastym...
okrągłym - w chwili,
gdy trzeba się rozejść...

poranek

*na złotej krawędzi
filiżanki z porcelany
pięknej i kruchej
jak marzenia
zostawiamy pocałunki
osobne
przecież nie możemy pić
z tej samej filiżanki
jednocześnie...*

Wytłumaczenie

drobne kropeczki
makiem rozsiane
po tkaninie biało-szarej
tkanina - u wszystkich marszczona
pod kopułą bosko utkana
kropeczki - tylko dla wybranych
czuję się wybrana

Zamyślenie

Wszystkie nieznanome życiorysy
Pewnie lepsze od mojego
Zakończenie którego
Czasami obmyślam
Ważąc - czy tęsknota za mną
Będzie boleśniejsza
Niż dzisiejsza pustka
Dnia po dniu po kolei
W beznadziei
Na lek
Na śmiech piersią pełną
Na przyjaźń i miłość

Nie chwiejną...
I tak od lat- szale mojej wagi
Drżąc - trwają jakoś
W stanie równowagi...

wiara w CUD

w zwiewne sukienki dnia codziennego
będę się stroić
do smukłej topoli mrugnę zwycięsko
kręte me ścieżki
jak rzeki do morza
dotrą do celu
ustalą
swe miejsce na mapie
powikłanej i gęstej od pagórków
jak ptak bez ciężaru
dotknę spełnienia
cudu
nawet wiem kiedy to będzie...

Jeśli otrzymałam taki testament, moje ukochanie prawdy mam we krwi. Odkrycie nawet najmniejszego kłamstwa przeżywam więc dramatycznie i prawie zawsze tkam skrzydła i ratuję się wierszem...

Testament

w przededniu
rozmowy były analityczne
i czułe
czułeś
że jutra już nie będzie
i nie było
był tylko ból w sercu
i testament:
„dla spadkobierców
mam
mój najprawdziwszy diament
moje czyste sumienie
przekazujcie ten skarb
z pokolenia na pokolenie”

Ojciec

wtedy
nie wiedziałam że jesteś tak ważny
a byłeś
nawet gdy kusą grzywkę
w pośpiechu tylko gładziłeś
zakazów i nakazów
nie pamiętam
żyło się normalnie
a niedziela była święta
na wszystko
byłeś lekiem
byłeś opoką
i byłeś człowiekiem
już wtedy skądś wiedziałeś
co mi się kiedyś w życiu przyda
rozzucałeś tylko piórka
z których ja teraz
tkam skrzydła

Jaka ja

Skarbem mi złotym - miękkie moje serce
Kamieniem mi szarym - miękkie moje nogi
Żelaza ciężarem - prawdomówność ma ślepa
Kulą ołowianą - głupia nadzieja na wzajemność
A skrzydłem u ramion - wzajemność

obrazy

Wystarczy
że raz mnie okłamiesz
prawda nie będzie prawdą
do końca
a wszystkie moje słońca
zajdą na dłużej
ciemność się rozpanoszy
mgłą
na mej sztaludze
Sztynopalczaste ramię
bohomazem opadnie
po blejtrامية
chętniej
wszystkim życia barwom
Precz ciśnięty pędzel
sam maluje
uparcie na szaro
bezuśmiechy
we łzach rozwodnione
Tylko - milczenie, wtedy
słowami prosto z pieca
płonie
jasną czerwienią
szarość tnie
i podnieca
nabrzmiałą ciszę

Wśród tych płomieni
piszę

Staram się, by mój dzień codzienny, mój dom, zainteresowania, praca, trwanie przy tradycyjnym modelu życia rodzinnego - miało wymiar tzw. normalności. Jestem po prostu sobą, choć nie jest to łatwe i oczywiste dla innych. Często zastanawiam się nad ceną a także odbiorem tej mojej "niby normalności".

Gdyby...

Gdybyś mi wtedy dał cię nadziei,
Że o mnie się lękasz, a nie o siebie
Przez lata żyłabym inaczej !
Czyż stałabym na głowie ?
By w każdej minucie zatrzymać
zdrowie
Byś wiedział, że jeszcze coś
znaczę...

Nie mając sił - chodziłam
Mogłam tam nie być, a byłam
Mogłam poleżeć, a wstałam
I gdy nie chciałam - chciałam.
Byśmy tylko mieli normalny dom !
I co?

Stanie na głowie za bardzo już boli
A cię nadziei dociera powoli
Czy moja wojna jest do wygrania ?
Chmurą się kłębią
Myśli nieznośne
Jak można szczyt zdobyć,
Gdy góra rośnie ?
Nikt znów nie słyszał mojego
pytania...

Królestwo

Królestwo za twoje myśli o mnie!
i ty - przechodniu zdziwiony,
i ty - powierniczko moich tajemnic,
i ty - którego nazywam przyjacielem,
i ty - którego nazywać bym chciała,
i wspólniku - trwale rozczarowany,
i staruszko - co masz nade mną przewagę

i młody człowieku - któremu przyszło,
ze mnie czerpać przyszłość...
Ech! królestwo mieć... myśli znać...
Niedoczekanie moje !

Wyjście...

W mieście bez jesiennych barw
Jakiś urząd, kilka spraw
Krzywy chodnik skręca nogi
Umęczona kula w ręce
Skamle mi

O kąciku w kawiarence...
Wiec otwieram ciężkie drzwi
Jakieś krzesło, mała czarna
Nowych sił porcyjka marna
Potem jeszcze do księgarni
Do kwiaciarni...
/kwiatka muszę zanieść komuś/
Potem - potem tylko już do domu !
Cztery dzwonki, cztery klamki,
Kilka biegów
Wreszcie fotel, pierwszy z brzegu.
Odpoczywam...
Ale już za sekund trzy
Wściekle krąży wokół głowy
Głodne ptactwo spraw domowych
Jakaś kuchnia, jakieś pranie...
I pytanie za pytaniem :
Ze był człowiek...
Ze telefon...
Ze terminy...
Boże – ciszy !
Daj mi ciszy pół godziny

Kwiaty zawsze mnie wzruszają, i dostojne róże i drobne kwiatki polne. Często patrząc na konkretny kwiat myślę o jego znaczeniu. Znam coś takiego jak zapach dzieciństwa zapamiętany poprzez kwiaty. Cierpię, gdy moje kwiaty więdną...

Róże

Moje róże być muszą czerwone
Nie żółte - bo grzeszność
Nie białe - bo przeszłość
Nijakie są dla mnie róże różowe

Moje róże są zawsze czerwone
Czerwone - bo miłość
Czerwone - bo wierność
Gdy więdną, zasuszam wspomnienia

Posłaniec

Gdy błogą świąteczną ciszę
Zniweczy ci dzwonek hałas u drzwi
Otwórz !
Raniutko do Ciebie wysłałam
Pachnący nadzieją bukiet
W nim mój serdeczny bilecik
Złożony na dwa
To zaproszenie do szczęścia
To zaproszenie na BAL !

Kwiaty polne

Od dziejów zarania
Na najmniejszej łące
Na rowie przy drodze powolnej
Na skraju pola rozległego
Ja nie widzę nic innego
Tylko te kwiaty polne
Życiem prawdziwym pachnące
Kiedyś zwoziłam do domu
Ich całe naręcza...
Ciągle nie są mi obojętne
Choć dla towarzyszy
Letnich spacerów łąkowych
To niepojęte
Ja ich - zamęczam
Ja ich - posyłam na rowy
Ja ich - zmuszam do rwania
Uczę miłowania

pieśń majowa

polski słowik złoty i krzywy starością
skrzydełkiem na pięciolinii
gra
pieśń majową cudną
taką co tkwi wciąż
choć gardło już nie zaśpiewa...

widzę
nie ja pierwsza tu i nie ostatnia

opowiem starej kobiecie przy figurze
kruchej
ślad dzieciństwa mego
ja stąd
gdzie w stokrotkach pobożność piękniała
i pachniała bzem fioletowym

* * *

Za oceanem moich myśli
Światelkiem w tunelu wątpliwości
Poręczą na schodach mej duszy
Wskazówką zegara życia
Należnym kołaczem po pracy
Kluczem potęgi do nadziei
Wyrzutem sumienia, gdy milczę
Uśmiechem losu niesprawiedliwego
Jesteś mi ...nadziejo !

Kielkowanie marzeń

Moje marzenia kiełkują na glebie zazdrości
Zazdrozczę zdrowym
Marzę - by wstąpić do ich organizacji
Zazdrozczę starszce
Marzę - by gonić po bruku gołębie
Zazdrozczę znudzonym
Marze – może mi się kiedyś uda poznać co to nuda
Zazdrozczę wadze lekkiej
Marzę - o lustrach przyjaznych bez liku
I chyba zazdrozczę poetom
Bo marzę o - własnym tomiku

kim jestem

kim jestem
skoro dla mnie to było
boskie uniesienie
gdy inni w tym czasie
zwyczajnie stąpali po ziemi

i nie wiem
czy jest ze mnie tylko
lekki marny puszek
czy dąb silny co uniósł
cały ten ogrom wzruszeń

gdyby tak jeszcze raz
ktoś gdzieś wyczarował
świat pełen poezji
chcę w nim być oraz wrażliwość
konkretniej wymierzyć

Biała droga

Poszłam w nocy drogą białą
Wcale się nie bałam
Bo szły za mną skrzydła
Co je wiatr od chmur mi przywiał
Dobrotliwie
I szło się dziwnie...
I nie czułam lęku
Żadnej dziury czarnej
Żadne - padnij powstań !
Żadnych śladów mini-klęku.
Szłam tak pięknie, prosto
Jakby młodość sen przywołał.
Oczy bielą oślepione
Nie widziały wszak anioła
Nie widziały nic prócz marzeń...
Za tą białą drogą, za białym obrazem
Tęskni mój aniele
Szarość moich dni...
Dajże mi nadzieję

krajobraz po sztormie

piękne czasy
gdy umiałam
tworzyć doskonałość
kwitowaną westchnieniem:
piątka to za mało
piękne czasy
gdy profesorów wabiła pokusa
by wyjść dla mnie
poza skalę
skoro ona za kusa

strojny sznur
perełek jasnych
mam ci z czasów owych
dumny papier od ministra
mógł dać bilet
w nurt sodowy
ja wybrałam przystań

zatopionej zbyt głęboko
w skromności wrodzonej
otchłani
żał było oddechu
żał było przystani
żeby gonić za mieć wiele
chciałam tylko - być
żoną matką inżynierem

jednak życie skoro żyje
z natury się zmienia
raz jest rajem
powodzenia
a raz piekłem zmartwień
odkąd sztorm mi załął przystań
z ciężkim sznurem
słonych pereł
dryfuję na tratwie

dni me dziś jak szklanka
niedopełnione
brakiem słów pomysłów czynów
brakiem wyobraźni
jak przywrócić
światu wiarę
wiarę we mnie
z lat owej przystani

Sen

Musiałam wtedy mieć taki sen!
(sen życia obrazy tak pięknie zmienia)

Byłam młodą dziewczyną
Dawno, kiedy pierwszy raz
Zobaczyłam morze...
Miłość, co nie chciała dojrzeć...
Wszystko wtedy miało sens.

Byłam młodą kobietą
Milion zdarzeń – piękny czas
Spokój życia, szlak utarty...
Czasem przypinałam narty...
Wszystko nadal miało sens.

Potem byłam dojrzałą kobietą
Miałam jeszcze taki czas,
By leciutko na palcach
Całą noc tańczyć walca...
...zanim nastał ten dzień.

Musiałam się wtedy obudzić!
(sen nie przyjmuje bólu drętwienia)

Chcę być nadal tą samą kobietą
Walczę, lecz co jakiś czas
To upadam, to wstaję,
To mi się wydaje,
Że potrafię biec...

.....

To wszystko - to tylko kawałek mojego życia, jeśli ktoś znajdzie w moim wierszu - swoją historię, to zapewniam iż taka zbieżność losu nie jest dla mnie zaskoczeniem lecz potwierdzeniem, że każde życie może być poezją, trzeba tylko ją w sobie kiedyś odkryć. Może właśnie komuś w tym pomogłam .....

Danuta Ławniczak